ГОД. VI СОФИЯ, АПРИЛЬ 1939 ГОД. БР. 8

Здравець

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ЦЕНА: СЖИЛОВИТЕ 5 ЛВ. ПОЛЕЗНИ ЗА 7 ПРОЧИЕ ВЪ ЧЕТИРИ ПРЕДПЛАТИ ЕДИНЪ ЛВ. 1 ЛВ. ЗА ЕДИН ПРЕДПЛАТА

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ Н. СТАНЧЕВ — хиг. на хигр. и детски болести
Редакторъ-отговорникъ: Цвяткова Д-ръ Стоянка
София, ул. Сердика 18, II ет. Тел. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Адресъ и предплати: ул. Ивана Вазова № 3 (ъгъла на ул. Раковска), кн. 1, ет. Р 300 отъ 8 Е. С. ОЗЕ 2, ул. 9. Р. 224, ул. Ивана Вазова № Р 3214. ул. 8 Е. С. ОЗЕ 2, ул. 9. Р. 224, ул. Ивана Вазова № Р 3214.

Вестникъ чиноуе на Съюза на журналиститѣ въ България съ устанъ удостовѣ съ. № 4403, 28. XI. 1928 год., вписанъ въ отдѣлъ „Отъ Бюро. Окр. сѣдѣ отъ 10. VII. 1933 и пиранъ № 1.

Искамъ за Великденъ „ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ"

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

ВЕЛИКИ ДНИ

Много дни можемъ да наречемъ **велики** въ нашия животъ. Ето скоро ще празднуваме „Възкресение **Христово**" нато единъ великъ денъ, който носи толкова радость на деца и възрастни. Исусъ Христосъ е възвестилъ любовьта между хората и правдата, като единъ отъ най-великитѣ добродѣтели за човѣшкитѣ. Тази проповѣдь трѣбва да възкръсна всѣки Великденъ въ сърцата на хората. И малкитѣ нека взематъ поука отъ нея — да обичатъ всички хора едновремо, да почитатъ и уважаватъ своитѣ родители, учители и всички по-възрастни. Тѣ не бива да лъжатъ и си казватъ лоши думи, сѣщо трѣбва да се обичатъ и да си помагатъ единъ другъ, особно въ нужда. Великденъ не е поставенъ въ календаря, само да ни напомня, че трѣбва да ядемъ червени яйца, козунаци и печено агне, или да получимъ нови дрехи — а тъкмо да ни напомня тия добродѣтели, които Христосъ е въвестилъ.

Великденъ е сѣщо 3 мартъ — денятъ на нашето Освобождение, който трѣбва да бѣде спомненъ отъ всички най-тържествено. Великденъ е и 24 май — Св. Кирилъ и Методий, когато празднуване деня на Българската писменность. Денятъ на Василъ Левски сѣщо е единъ годишенъ праздникъ за българското народъ.

Всѣки човѣкъ си има свои велики дни — напр. рождения и имения си день, денятъ на оздравяване отъ тежка болесть, денятъ на нѣкоя годишна добродѣтель въ живота и т. н., които трѣбва да се спомнятъ.

За да отпразнуваме всички велики дни радостно и щастливо, много години наредъ, трѣбва да бѣдемъ здрави и бодри. Затова мили деца отъ малки се учете на здравъ животъ, за да може да се усмихвате на Слънцето, цвѣтята и птичитѣ всѣки Великденъ за дъли, дъли години.

Здравѣйте!

Чичо Здравецъ

Пролѣтьта

Елиа рака обѣтко въ сазиие трепти видѣ пѣдъ пъта зема.
Ту вилна жетиного зрение,
ту пъстрецвѣтъ пъвѣ поле.

Елиа очи съ рестоки златни
плъкчатъ гриеа и любовь —
тѣ бъкнъ видъ нъна благодатни
и изпрашатъ благословенъ.

Едно сърце, пропито съ обичъ,
що дъжни радостъ на свѣта —
тоиа съдане отрежно, нѣкоко
въ търди си носи пролѣтъ.

Веса Пасиалева.

На работа

Сѣлнце залиа лежичитѣ,
нелъзъ лазуръ трепти —
пръщатъ се весели птичкитѣ
двора отъ пѣсни пълни.

Тамъ пилъчетъ гомолоитѣ,
гъдъ ръмъ сѣлнцетъ,
тръгнали са тѣ мъкати
да си чукатъ съ дещата.

Тръгъ благодатенъ. На работа!
Въ двора, въ полето, на пъ-
всичко лудуна пробудено
Слѣдъ зимния, тягостенъ съ.

Веса Пасиалева

ВЕЛИКДЕНЪ

Д. Т.-Жаравъ

Вижте дъвмата кнаци,
сиаата си какъ изпитвать.
Тръгнали са тѣ мъкати
да си чукатъ съ дещата.

— Хайде Кьочо! . . .

— Дръжъ се Минчо! . . .

Не се чупи ни едиото . . .

Чупи ли се, бре, съдъто?

Н. Сяовъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Пролѣтното сълнце свѣщше топли лъчи на земята. Небето бѣше синьо, чисто и лазурно.

Хищитѣ на гради и сжжаждъ жени, каже, а деца правѣха покупки за идещия голѣмъ божественъ праздникъ. И Асенъ вадъше съ баща си отъ кжщи, ала мака, свиваше чувствителното му сърдце: нерадъхлото му другарче Сабко, бѣше болно. Доскоро съ него учеше уроцитѣ си, съ него играеше и пѣше. Отъ тъга и той бѣше малко боленъ.

Въ вѣчкаие, тъ пресѣкоа главната улиа и се отоваха на пазара. Асенъ стисна ракята на баща си и рече тихо, съ разтъгуванъ гласъ: „Татко! нарадуай ме, наилъи едно мое желание!"

Бащата се спрѣ и въросъте-лаво погледна сина си.

Кажи ми Асенко, какво е тъ-ако е разумно — ще те задоволя! Си знаешъ, че за тебе съмъ готовъ всичко да стори!

Аъ не се нуждая отъ нищо. Вѣсто на мене — купи на Сабко на нъмо обѣщаго! Той е бедно дете: баща му отъ тъмни орли до късна вечерь чука въ ковачницата и едва изкарва прехраната на семейството си.

Добре — ще изкупъа тоиа, което искаш! Даво да бѣдеиъ справедливъ и когато поратстиеш! — отвръна той.

На устиитѣ на милостивото моме изгрѣ кротка усмиина и то продума въторжено:

Благодаря ти татко!

Слѣдъ като закупиъ разиа нѣщо, тѣ се върнха у дома си. Още въ сжщия часъ братиъа докторъ при болиото дете, ва-баиъа лѣкарстви и дадоя на-ричка помощь. Слѣдъ нѣколко дни Сабко продоби по-добъръ видъ. Не мина седмица и той стана отъ легаотъ.

Когато човѣкъ е здравъ и весеелъ — времето тече бързо, като лъиъиъеи потокъ.

Дойде неусѣтно и оъавиаата свята нощь. Бъкирайиитѣ не-бесеелъ сиаъ бѣше по-синъ и по-весеиъ. По него бѣлцуиаха хиляди звезди, а луиата, изиъла златиъ сърп, пръсъкие сѣвѣиия.

Храмътъ се изъъъъъ съ бо-гомолци. И Асенъ, бѣше такъ съ бъкиъ! Въ очитѣ му сѣвѣтеие пламъкъ на неизказъ-но щастие, че бъкиъо до него стоеше смелиъо и одрасъъъо му другарче.

Камбаиитѣ тържествено забъ-кие, въдъъъъъъъ възпоминъ-ъо на Исуса Христа. Дъетѣ дещъ се прегръъъъ и пѣъъъъъ ъъъо като рождеиъ бъ-ъетъ; тѣ си ъъъъъъ ъъ ъъъъъъ ъъ ъъъъъъъ ъъъъъъ. Ъъъъъъ ъъъъъъ ъъъъъъ